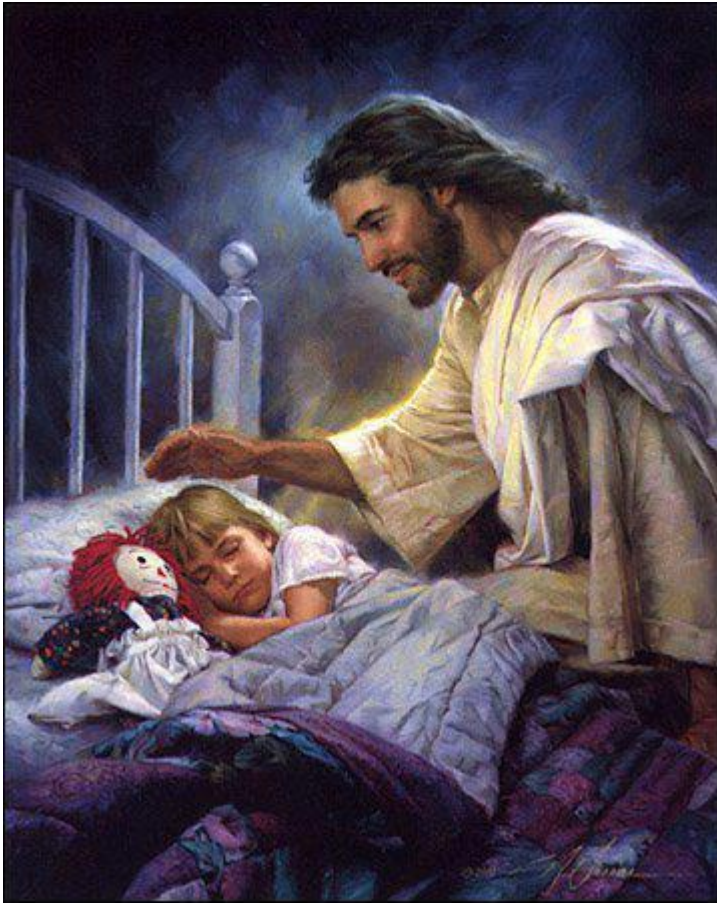

Τι είναι η Αγιότητα;

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Για έναν άνθρωπο που έχει έστω και στοιχειώδη σχέση με την Εκκλησία, είναι συνηθισμένος όρος και επαναλαμβανόμενη λέξη, η λέξη άγιος. Τον ακούει να επαναλαμβάνεται κατά κόρον σε όλες τις λατρευτικές ευκαιρίες. Τα τροπάρια επαναφέρουν σε όλους τους χρόνους τις πτώσεις και τα πρόσωπα το ρήμα αγιάζω και το ουσιαστικό αγιασμός, ενώ στις αναγνώσεις των αποστολικών περικοπών ο χριστιανός ακούει έκπληκτος την προσφώνηση: «αδελφοί άγιοι» να απευθύνεται σ' αυτόν.

Το θέλημα του Θεού, «ο αγιασμός ημών εστί» (Α Θεσ. 4,3) και «άγιοι γίνεσθε ότι εγώ άγιος ειμί» (Α Πετρ. 1, 15), είναι δύο θεμελιακές βάσεις πάνω στις οποίες οι χριστιανοί χτίζουν την σχέση πίστεως με τον Θεό και αρχίζουν να αγωνίζονται ίνα σωτηρίας τύχωσιν (Β Τιμ. 2,10).

Οι παραπάνω προτροπές είναι η πυξίδα πλεύσεως για τους χριστιανούς, αποτελούν όχι απαίτηση του Θεού, αλλά θεραπευτική αγωγή υγείας. Έτσι άλλωστε εκλαμβάνει η Εκκλησία τις «εντολές» του Θεού. Όχι ως πρόσταγμα στρατιωτικής

πειθαρχίας, αλλά ως πρόταση ελεύθερης επιλογής και ανταπόκρισης στην σταδιακή θεραπευτική αποκατάσταση της «υγείας».

Ατυχώς, η πλειονότητα των σημερινών χριστιανών σκέφτεται διαφορετικά. Αξιολογεί τους αγίους (των οποίων μνημονεύει και επαναλαμβάνει τα ονόματα εξ αιτίας των τόσων ναών τους) ως ξένη υπόθεση. Κάτι σαν τους ημίθεους της αρχαιότητας. Μία υπόθεση, με την οποία συνήθως σχετίζεται, για να... ζητήσει υγεία (το μεγαλύτερο αγαθό!!) καλή πρόοδο του σπιτιού και των παιδιών του, γιατί όχι και... λίγα χρήματα για το εξοχικό και το δεύτερο αμάξι! Δηλαδή μία συναλλακτική και ειδωλολατρική σχέση. Οι προσφορές (κεριά -πρόσφορα - λάδι - αρτοκλασίες - εικόνες) έπαψαν πλέον να είναι έκφραση αγάπης και διάθεσης και έγιναν .. «λάδωμα» για επίτευξη σκοπών!

Αγιότητα, είναι η ολοκάρδια αποδοχή του θελήματος του Θεού για όλες τις φάσεις και τις στιγμές της ζωής μας. Όπου κι αν βρίσκομαι, πάντοτε στις διλημματικές αποφάσεις, θα γίνεται φανερή η κατεύθυνση της ζωής μου. Κάθε περιβάλλον, από το οικογενειακό μέχρι το όποιο εργασιακό και κοινωνικό, θα είναι δοκιμασία της «αγιότητάς» μου. Το «μη φοβείσθε, του γαρ Θεού ειμί εγώ» (Γεν. 50, 19) θα μένει αιώνιο κριτήριο της ποιότητας του κάθε χριστιανού.

Αν αυτή η στάση δεν είναι δεκτή και κατανοητή, είναι ακύρωση του έργου του Χριστού και άρνηση της Εκκλησίας. Δεν ήρθε ο Χριστός για να αυξήσει τις τόσες θρησκείες που υπήρχαν. Για να καθιερώσει τυπικά και μοτίβα άλλης (μιας ακόμη) λατρείας. Ο Χριστός ήρθε στον κόσμο και έγινε άνθρωπος «ίνα ζωήν έχωμεν και περισσόν έχωμεν» (Ιωαν. 10,10). Δηλαδή, η ο Χριστός είναι Ζωή και ο τρόπος που υποδεικνύει είναι ζωογόνος και ζωοποιός, η τι με ενδιαφέρει μία ακόμη θρησκευτική άποψη;!

Όλων των ανθρώπων οι καρδιές θέλουν να ζήσουν. Οι νεαροί μας το γράφουν ως προτροπή και στους τοίχους: «κάνε κάτι περισσότερο από το να υπάρξεις & ΖΗΣΕ». Αυτό ακριβώς έφερε ο Χριστός γενόμενος άνθρωπος την δυνατότητα να κληρονομήσουμε αιώνια ζωή. Ολόκληρο το κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο με απόλυτη σαφήνεια μιλάει για αυτή την ζωή. «Ο τον λόγον μου ακούων και πιστεύων τω πέμψαντί με μεταβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν» (Ιωαν. 5, 24). «Ο πιστεύων εις τον υιόν έχει ζωήν αιώνιον, ο δε απειθών ουκ όψεται ζωήν» (Ιωαν. 3,36).

Δεν υπάρχουν δύο ζωές, αφού δεν υπάρχουν «δύο Χριστοί». Ο Χριστός είναι ζωή και Τον γνωρίζει κανείς και Τον υπακούει εμπιστευόμενος τον λόγο Του τώρα, ώστε να ισχύσει τώρα, όχι όταν πεθάνει, το: «μεταβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν».

Αγιότητα, λοιπόν, είναι ο κόπος πρόσληψης της Ζωής. Είναι η θυσία υπακοής στην ζωοποιό εντολή του Χριστού που εγείρει «τους νεκρούς εκ των μνημάτων των παθών και της αμαρτίας». Είναι η ελευθερία από την αυταπάτη της ιδιοτελούς αγάπης και η έμπονη πρόσληψη της ανιδιοτελούς αγάπης της θυσίας του Χρίστου. Είναι η αγάπη του Σταυρού, στον οποίο και με τον οποίο οι χριστιανοί σταυρώνουν τον «παλαιό άνθρωπο» με τα πάθη και τις επιθυμίες τους προκειμένου να μη «σταυρώνουν» τους συνανθρώπους τους. Είναι η συνειδητοποίηση ότι ο Χριστός πέθανε «υπέρ της του κόσμου ζωής» (Ιωαν. 6,51).

Πηγή: askitikon.eu